

Forrongás a fővárosi kórházakban.

ÉHEZNEK A BETEGEK, ORVOSOK, APÁCIÁK

IGY TAKARÉKOSKODIK BÁRCZY!

Budapest, január 2.

A mai napon európai hírű botrány történt a fővárosban. A kórházakban, ahol a legnagyobb nyugalomra van szükség, ma hangos lármá, zűrzavaros panaszkodás, keserves sirás és éktelen szitkozódás töltötte be a kórtermeket, az orvosok éttermeit. Ma reggel, délből és este a főváros tizenegy kórházában redukálták azt a silány kosztot, amit eddig kaptak a betegek, az orvosok, az apácák és a többi alkalmazottak. Súlyos betegek, virrasztó betegápolók, kimerült kórházi szolgák, éjet-napot együvé tevő fővárosi orvosok ma arra ébredtek, hogy Bárczy polgármester, a nagy közigazgatási zseni, a nagy szociálpolitikus, a tudós közgazdász elkezdett takarékoskodni. Éppen ma kezdett el takarékoskodni! Nem a saját javadalmait restringálta. Nem az alpolgármesternek és tanácsosoknak mellékes jövedelmeit kisebbitette. Nem a luxus-építkezések mesébe illő tételeit törölte. Nem a hivatalos autók költségét csökkentette. Nem a zeneiskola drága zongoráit és az ezeregyéjszaka pompájára emlékeztető kommunális fürdőszobák pazar berendezését szüntette meg. Nem a gázgyárnál, a villamosnál stb.-nél kezdett spórolni, hanem kegyetlenül redukálta a kórházi betegek reggelijét, ebédjét és vacsoráját. Megfosztotta a kórházi orvosokat a második husételtől. Letiltotta az apácák, szegény vérszegény irgalmas nénék uzsonna-kávéját és a szolgaszemélyzet eddig élvezett tisztességes táplálékát.

Mi történt itt? Csőd előtt áll a főváros? Felfordult a székesfőváros pénzügyi egyensúlya? Panamak voltak talán a kommunális kórházakban? Sok nógatas után magába szállott a nyakló nélkül gazdálkodó polgármester és az ő képére és hasonlatosságára teremtett tanács, hogy egyszeribe a közpénzeket könnyű lelkiismerettel költő gavallérokból a kórházakkal szemben szívtelen és esztelen zsugoriak lettek?

Az egész közvéleményt felháborító pazarlással olvasatlanul szórták a fővárosi polgárság keserves pénzét mindenféle gyanús üzletre, milliókat dobáltak ki haszontalanul, csupán azért, hogy az üzletileg érdekelt fővárosi bizottsági tagok klikkjeit vállalkozásokhoz segítsék. A közkórházakat azonban elhanyagolják. Építenek 14 milliós luxusfürdőket és garaszkodnak, ha kórházakat kell felállítani. A kórházakban egészségtelen lakásokban laknak az orvosok. Éheznek a betegek, alkalmazottak és orvosok egyaránt. Manipuláns őrmestereknek sem alkalmas, tapasztalatlan emberekre bizzák a kórházi élelmezés elrendezését, akiknek halvány fogalmuk sincs ily nagy üzemek modern lebonyolításáról. Szükkeblűek, uzsoráskodók és a nevétségességig ostobák a betegek étrendjének megállapításánál. Haszonhajtó üzletnek tekintik a kórházak élelmezését, amelyen, úgy látszik, be akarják hozni azokat a horrorális summákat, amelyeket más haszontalan dolgokra kidobálnak.

A fővárosi orvosi személyzet anyagi helyzete egyenesen kétségbeesítő. Ezeknek a tiszteletreméltó doktoroknak kevesebb a fizetésük, mint egy kőművesnek. Nincs modern szolgálati pragmatikájuk. Nehéz az előmenetelük. Még az eddig élvezett ellátásukat is megdézsmálja az itt kivételes buzgalommal takarékoskodó tanács.

Igazán szégyeljük, hogy a magyar főváros, mint munkaadó ilyen silány, maradi és alantós észjárás szerint gondolkodik egyik legfontosabb tisztviselői karáról. Az egész polgárságnak köz-kívánsága és jól felfogott érdeke parancsolja, hogy Bárczy polgármester ur és a tanács haladéktalanul rendet teremtsenek a kórházakban és minden halogatás nélkül azonnal teljesítsék az orvosi kar és a többi alkalmazottak jogos követeléseit és méltányos kívánságait.

Ha a városházi urakban van még egy szikrányi felelősségérzet és szociálisérzék, akkor a mai napon látogassák végig a déli órákban a fővárosi kórházakat és tekintsék meg, hogy milyen fejtelenség, kapkodás és zűrzavar van a kórházi konyhákban. Ma már nemcsak a főorvosok és hivatott helyetteseik állapítják meg a betegek étrendjét, hanem a pácienseket, azoknak állapotát és szükségletét nem is ismerő újdonsült «élelmezési tisztek». Ezek a tehetetlen közegek olyan rettenetes zűrzavart teremtettek a kórházakban, hogy 3—4 órai késedelemmel kapja meg mindenki a neki szánt ételporciót, amely minőségében silány és mennyiségileg olyan kevés, hogy az orvosok egybehangzó véleménye szerint *egészségügyileg hátrányos lesz a betegeknek.*

Ha a polgármester és a tanács spórolni akar, akkor ne a kórtermekben kezdjék el a takarékoskodást, hanem a többi üzemeken.

Ezer és ezer család a legnagyobb felháborodással vette ma tudomásul a kórházakból hazatérő beteglátogatóktól, hogy a betegek számai sirva panaszkodtak az éhség miatt és hogy a kórházak orvosai és más alkalmazottai a legerélyesebb eszközökhöz hajlandók nyulni, hogy ezeken a balkáni állapotokon radikális módon javítsanak. Az összes főorvosok és az egész orvosi kar a legnagyobb szimpáthiával kísérik ezt a mozgalmat és ha Bárczy polgármester nem segít azonnal a bajokon, akkor a városházán és a parlamentben is erőlyes felszólalások fognak felhangzani ebben az ügyben.

Ha a tanács és az illetékes ügyosztály nem fogja kötelességét hiven teljesíteni, akkor maga a főváros polgársága fog egy monstre népgyűlésen foglalkozni a kórházi élelmezés botrányával és ennek kapcsán szóvá teszik az egész Bárczy-rezsim pénzügyi gazdálkodását és a főváros mucsai színvonalu szociálpolitikáját.

Részletes tudósításunk a következő:

Az új rend a kórházakban.

A fővárosi élelmiszerbódék forgalma a várokozások alul maradt. A böcs városi tanács tehát úgy akar a házi kezelésbe vett élelmiszerkereskedésen egyet lendíteni, hogy házi kezelésbe veszi a kórházak élelmiszerekkel való ellátását is. Maga a kommunizálás elve csak dicsérendő volna, ha nálunk minden ilyen modern ujitás bele nem fullad a dilletánsok és a notórius gesztelők üzleti machinációjába. Sajnos, így történt ez most a kórházban is.

Budapest kórházaiban január 2-ától kezdve három korona és 84 fillér betegápolási díj fejében (a vidéken 2 korona a maximum!) olyan kevés és gyatra élelmezést kapnak a betegek, hogy a kórtermekben valószínűsített lázadás ütött ki.

Harminc óráig rántott leves dukál reggelire és azt is kilenc óra felé kapták meg. Az ebéd olyan primitív és olyan szűkre szabott adag, hogy valószínűsített háborúskodás folyik a kórtermekben egy-egy fél zsemlyéért.

Az orvosok eddig két husételt kaptak. A mai naptól kezdve hétköznapiakon elvonták tőlük a főtt marhahúst.

Elsőrendű ellátást csudálatosképpen csak «a Bakáts-téri szülészeti klinika gazdaasszonyának» biztosít az új szabályrendelet 18. szakasza. Nem tudjuk, hogy a többi alkalmazottakhoz viszonyítva, miért részesül ebben a protekcióban ez a hölgy? Az étvágya abnormális-e avagy csak a protekciója?

Valószínűleg felháborító jelenség, hogy az önjelölt betegápoló apácáktól, akik minden har-

madik éjszaka virrasztanak, megpozták az orvosnőket.

Hát igazán olyan koldus már ez a gazdag világváros, hogy az irgalmas nénék délutáni kávéjának elvonásával kell a városi háztartás megbillent egyensúlyát helyreállítani?

Ezek a jó apácák nem fognak sztrájkolni, nem fognak bérmozgalmat kezdeni, hiszen ők a szegények, betegek és haldoklók szolgálatára szentelték egész életüket, ők türelmesen elviselik «a kommunális koplaltatást is».

Az orvosok, a többi alkalmazottak és a betegek azonban nem képesek elviselni ennek a rosszul alkalmazott gondoskodásnak a kelle-rosszul alkalmazott garaszkodásnak a kellemetlen és lealázó konzekvenciáit.

Az orvosokra nézve mélyen sértő, hogy az élelmezési tisztt fogja felülbírálni, hogy ők kellő szakértelemmel állapították-e meg a betegek étrendjét. Hát mit ért ahhoz egy Isten tudja miféle protekcióval a kórházak nyakára ültetett élelmezési tisztt, hogy a beteg operáció előtt, után és a betegség különböző lefolyása mellett milyen táplálkozásra szorul? A kórhágnál, ahol ezer és ezer emberéletről van szó, ott ne dirigáljanak és ne intézkedjenek felelősség nélkül zupás őrmestereknek való ifjú emberek, hanem ott egyedül és kizárólag az orvosi szakértelem és az orvosi lelkiismeret legyen az irányadó.

Azt mondják, hogy a főváros ráfizet kórházaira. Hát hol van az megírva, hogy csak az állatkertre, a luxusfürdőkre és a színházakra kell és szabad a polgárság pénzét fordítani?! Ha az egész ország beteget ide tödülnek a pesti kórházakba, ám tessék az államtól nagyobb támogatást kijárni a székesfővárosi kórházak részére, de ne tessék a műtőasztalokat és a kórházakat haszonhajtó üzleti vállalatoknak tekinteni, mikor a közlekedésügy terén orgiákat ül a magántőke spekulációja.

Sehol sincs olyan magasra szabott ápolási költség kórházakban, mint Budapestben, hát tessék adni a betegeknek célszerű és a modern hygienikus követelményeknek megfelelő táplálkozást.

A fővárosi orvosok mozgalma.

Régen panaszkodnak már a fővárosi derék, kitűnő kórházi orvosai, hogy bár a legfelelősségteljesebb hivatást töltik be önállóan, nem részesülnek kellő megértésben és méltánylásban közhasznú szolgálataikért. 1280—1400 korona a fizetésük. Egyenesen botrányos több kórházban az orvosok lakása. A kórházi orvos munkája rendkívüli erőfeszítésekkel jár. A kórházi orvos nem járhat elkésve a hivatalába, mint a városházi urak közül nagyon sokan. A kórházi orvos nem kaszinózhathat, mint az a központi városháza nagyon sok hivatalos helyiségében szokás. A kórházi orvos nem lesi türelmetlenül az óramutatót, hogy az első pillanatban futva hagyja el munkáját. Sokszor órákon át minden fizikai és szellemi erejének latbavetésével dolgozik, izzad és fárad a doktor a kórtermekben. Az ilyen nehéz munkát végző egyénektől megvonni a rendes polgári étkezés méreteit túl nem haladó táplálkozás lehetőségét — szívtelenség és oktalanság.

A kórházi orvosoknak nincs mellékkeresetük. Meg van nehezítve számukra az előmenetel. A kórházaknál töltött munkájukért semmiféle előnyökben nem részesülnek. Csak egy évre vannak mindig alkalmazva. Nincs modern szolgálati pragmatikájuk és sem társadalmi pozíciójuknak, sem a reális életszükségleteknek meg nem felel csekély javadalmazásuk.

A Duna jobb- és balparti közkórházak összes al- és segédorvosai a következő memorandumot adják át holnap a polgármesternek:

«Kívánságaink, melyeket a legmélyebb tisztelettel kérünk, de amelyekhez a leghatározottabban ragaszkodunk, a következők:

Kérjük szégyenletes lakáviszonyaink rendezését és nevétségesen csekély fizetésünk oly mérvű javítását, mely előképzettségünkkel, munkakörünkkel és szolgálmányainkkal arányban áll.

Kérjük szolgálati pragmatika létesítését, az elavult, negyven évnél idősebb szabályzat helyett, mely pragmatikában jogaink és kötelességeink pontosan körül legyenek írva. Kérjük, hogy e pragmatika megalkotása a tényleges viszonyok teljes ismeretével tör-